

SCHOOL EN LEVEN.

WEEKBLAD

VOOR OPVOEDING EN ONDERWIJS IN SCHOOL EN HUISGEZIN,

ONDER REDACTIE VAN

Verschijnt elken Donderdag.

JAN LIGTHART.

Prijs per jaargang van 52 nummers fr. p. p. / 3.90.

Te Groningen bij J. B. WOLTERS.

Redactie-adres:
Tullingsstraat 4, 's-Gravenhage.

Advertentiën 15 cent per regel.

INHOUD VAN No. 28.

1. JAN L. Onder armen. — 2. A. F. CREMER. Een nuttige uitgave. II. — 3. JAN L. In de Studeerkamer. De kleine Johannes. XXIII. — 4. A. STOKVIS. School en Ondr. bij Besch. Volken. XXXIII. — 5. Zaad- en Zandkorrels. 23. J. BIJ DE LEY. Aan wie de schuld? — 6. Correspondentie.

Omslag: SUSANNA. De leerplicht in mijn klasse. — Onnoodige gruwelen in voedsel, mode en sport. — Ter aankondiging. — Inhoud van tijdschriften. — Advertentiën.

FEUILLETON.

DE LEERPlicht IN MIJN KLASSE.

Er zit een verbazende wijsneus in mijn klasse. Hij bestudeert de couranten grondig, weet alle nieuwtjes van 't oorlogsterrein met naam en plaats, is steeds op de hoogte der Gemeenteraadsbesluiten, van Tweede Kamer en Gedeputeerde Staten, kortom, zijn juffrouw kon een puntje zuigen aan zijn kennis van de zaken, die aan de orde van den dag zijn.

't Verbaasde me daarom niet, toen hij op Dinsdag 15 Januari met een ernstig gezicht binnentrad en, bij wijze van begroeting, zeide: „Juffrouw, vandaag treedt de Leerplicht in werking.”

Toen voegde hij zich bij de verschillende groepjes, die bij lessenaar, tafel of bord stonden, en men had 't hem niet kunnen verwijten, wanneer er om negen uur nog een geweest was, die niet volkomen doordrongen was van den gewichtigen dag, dien we tezamen gingen beleven.

De leerplicht spookte rond in de jonge hoofden, dat merkte ik, en toen ik om elf uur mijn spiksplinternieuwe absentielijst van Koonings ter hand nam, om te voldoen aan model C en D, en eenigen tijd rondgeschommeld had tusschen de vierderlei verzuimen, toen voelde ik mij aangekeken met angstig-vragende blikken. En toen ik opkeek brak de bom los.

„Juffrouw, wat is nou eigenlijk de Leerplichtwet?”

„Wel, de Leerplichtwet is een wet, die beveelt, dat

alle kinderen op school moeten komen, en heel trouw ook, en dat ze er niet te gauw af mogen gaan, want dan blijven ze dom, en domme menschen, die kunnen niet vooruit komen in de wereld.”

„En als ze nou niet trouw komen?”

„Wel, dan krijgen hun ouders straf.”

„Juffrouw”, vroeg angstig een bleeke, tengere jongen, die aan hoofdpijn leed en daarom dikwijls thuisbleef, „als je nou ziek ben, moet je vader dan ook zitten?”

„Welneen, George, want dat is een heel geldige reden, nietwaar? Maar je mag niet thuisblijven omdat je grootmoeder jarig is, of omdat je tante over is, of omdat 't telaar geworden is om naar school te gaan”, en beurte- lings keek ik de kinderen aan, die zich om een dergelijke reden aan verzuim hadden schuldig gemaakt.

„Neen, want dan mot je vader zitten”, orakelde de wijsneus, en ieder geloofde hem.

Ik had er wat op tegen, om den eerbied voor de Leerplicht op losse schoenen te zetten, door te zeggen dat 't zoo, erg niet was, en ik liet het er maar bij.

„Cor d'r vader zal dan wel moeten zitten, nietwaar juffrouw? Want ze is nou al vier weken weg.”

Cor was de dochter uit een schandelijk slordig huisgezin, die telkens en telkens thuisbleef, dan voor dit, dan voor dat, en dan nog achternagereden moest worden om de reden op te geven.

Cor's vader was agent, en een grappenmaker merkte op: „Dan mot Cor's vader zijn eigen opbrengen.”

De grap vond weinig instemming, de kinderen keken verontwaardigd den grappenmaker aan, alsof hij met 't heilige gespot had.

Het waarnemend hoofd der school kwam binnen en interpeleerde op strengen toon een jongen over 't verzuim van zijn broer. Die broer had eerst verlof gevraagd, dit was geweigerd op grond van de ongeldigheid der reden en nu was mijnheer toch maar thuis gebleven.

Terwijl ik eventjes met den onderwijzer sprak, zag ik de ernstige gezichten zich naar den ondervraagde wenden.

„Gerritje, je vader zit er in. Jonge, jonge, den eersten dag al.”

„Zeg Gerrit, wat zou die liever doen, boete bepalen of zitten?”

Gerritje keek, of zijn vader al op 't schavot stond. „Ik denk zitten”, fluisterde hij bedrukt. „Hij hèt 't niet.”

Eventjes moest ik tegen Gerrit lachen, want in dien angst kon ik hem toch niet laten. Maar veel geruster werd hij niet.

Ik deelde de leerplichtbriefjes uit. Voorzichtig werden ze in ontvangst genomen.

„Juffrouw, maggen we ze wel vouwen? O, Jo heeft 't al in vieren gevouwd!”

Nu, dat mocht wel. Plechtig verdwenen ze in de buizen en zakken, maar 's middags kwam George berichten, dat zijn vader er een auto-da-fé van gemaakt had. „Hij hèt 't in de kachel gestopt”, vertelde 't kind. Bij Papa zat de eerbied dus zoo diep niet.

We zonden weer aan 't werk gaan.

Nog een vinger, van den oudste en domste. „Juffrouw, wat is nou eigenlijk de Leerplicht?”

Dat was zoo zijn manier. Als je alles authentiek verteld had, dan begon hij nog eens van voren aan, gedenkende zeker aan het „Hoor en Wederhoor.”

„Dat is de plicht om te leeren en op te letten, en als je dat niet doet, laat ik je oppakken”, en 't daverend gelach daarover verbande voorloopig de sombere visioenen van opbrengen en gevangenissen, van agenten en spinhuizen, uit de hoofden der kinderen. SUSANNA.